

[Ole Bjørn Kraft.]

Ulbrichts terrorstyre i Østtyskland anerkendt som forhandlingspartner, var det vel rimeligt, om man forudsatte nogen imødekommehed og forståelse fra disse diktaturlandes side for vore følelser og for vore vurderinger. Man kunne blot til eksempel nævne, at for at en sådan tilstand imellem os kan blive tilvejebragt, må man fjerne fængelsmuren tværs igennem Berlin. Nej, ikke et ord derom.

Jeg indrømmer blankt, at langt mere end en tvivlsom atomfri zoneordning håber jeg en dag at komme til at opleve, at de undertvungne folk kommer til at leve i en diktaturfri zone. Jeg mener, at langt mere end disse forskellige ordninger; der tenderer i retning af at befæste den russiske magtsfære frem til jerntæppet, vil den enkle ting at give folkenes selvbestemmelsesret i forbindelse med en sikkerhedspagt for Europa bevare freden og friheden. Det er et naturligt krav at stille for et demokrati og for et demokratisk parti, når man vil ind i disse drøftelser, at der skabes en forudsætning for, at de folk, der nu er undertrykt, selv kan få lov til frit at løfte deres røst om de ordninger, man foreslår.

Jeg synes, det er berettiget at betegne den radikale resolution som en slagordsordning. Der er mange spørgsmål, man kunne rejse; jeg skal nøjes med at rejse ét. Er det meningen, at man vil tilstræbe at få denne politik gennemført uden hensyn til, hvorledes man stiller sig i de øvrige nordiske lande og i vesten? Er det det radikale partis hensigt at ville bryde den fælles politik på disse områder, som hidtil har eksisteret imellem Norge og os?

Man taler også om FN. Vi vil alle arbejde for at styrke FN, men det er uden forbindelse med virkeligheden og en vildledning af vort folk, når man taler om, at vi skal give os under FNs beskyttelse. Alle, der blot har den ringeste viden om disse forhold, ved, at når der er tale om stormagtskonflikter, er FN hjælpeløs. Ingen i FN, fra generalsekretæren til medlemmer af alle delegationerne, har nogen sinde regnet med, at De Forenede Nationer i en sådan situation vil have mulighed for indgriben. Husk blot på Ungarn, hvor det nuværende kommunistiske styre var komplet ligeglad med alle FNs resolutioner og endog nægtede Dag

Hammarskjöld indrejsetilladelse. Det er i virkeligheden fuldstændig som i 1930'erne, som om jeg igen oplever den argumentation, jeg hørte så mange gange fra det radikale partis side: der er ingen røvere i vor skov, og hvis vi blot vil bilde os ind, at andre vil frelse os, behøver vi ikke at gøre mere. Det er tungt at sige det, men jeg frygter, at hvis man fulgte det radikale partis anvisninger i denne resolution, kunne det blive begyndelsen til en ny 9. april.

Det står nu til de tre store partier, som førte Danmark ind i det vestlige fællesskab, at fastholde denne politik og Danmarks medlemskab af den alliance, der hidtil har sikret freden i Vesteuropa.

Det er naturligt, at jeg i forbindelse hermed siger et par ord om ministerpræsident Khrutsjovs besøg. Jeg kan se, at det efterhånden er vanskeligt at undgå. Men lad os ikke glemme, hvor vi står, og hvad den sovjetiske diktator står for, at den kamp, der udkæmpes i verden, at den spænding, der består, nok så meget som en magtkamp er en kamp mellem to uforenelige systemer: det ene system, der kæmper for national og individuel frihed, og det andet, som nægter folkenes denne frihed. Hvis det system, den sovjetrussiske ministerpræsident repræsenterer, vinder, vil friheden blive hjemløs på jorden. Vi må ikke glemme, hvad det styre, han repræsenterer, og dets historie har medført af lidelser for millioner. Lad os derfor være høflige, men lægge bånd på begejstringen. Måske vil det være rigtigt at minde ministerpræsident Khrutsjov om, hvad han selv sagde den 17. januar i år. Han sagde: vi er overbevist om, at før eller siden vil folkenes i alle lande vinde frihed og uafhængighed og bortjage imperialisterne fra deres områder. Det var ikke de østeuropæiske folk, ministerpræsident Khrutsjov tænkte på, men det er dem, det er naturligt for os at tænke på. Som det var lovet dem i Jalta med Ruslands underskrift, bør de have selvbestemmelsesret, ret til selv at bestemme deres styre.

Må jeg slutte med at udtale det håb for fremtiden, at det folketing og den regering, der efter den 22. september skal føre arbejdet videre, vil have vilje til at fastholde Danmarks plads i den vestlige verdens fællesskab, at Danmark fortsat vil yde sit bidrag til forsvaret af freden og friheden,